

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Bed
og arbejd!

Fra Nr. Nissum Højskole

1 Januar 1961 · 53. årgang

HØR OG TRO!

„Bøj eders øre, kom til mig, hør, og eders sjæl skal leve!“ (Esajas 55, 3).

Hvad vi har set tydeligt, det ved vi, og vi kan ikke let overbevises om at have taget fejl, „nej, det ved jeg, jeg har selv set det!“ Ligeså, hvad vi har følt på og undersøgt med vore hænder, det ved vi i hvert fald noget om, vi ved om rund eller firkantet, ru eller glat, lang eller kort.

Anderledes med det, vi hører. Her bliver spørgsmålet: tror vi det? Gud har bestemt det således, at hans åbenbaring kommer til os som noget, vi hører og kun hører. Gud henvender sig til os gennem ordet og lader hele vor tid og evighed afhænge af, om vi tror ham, så vi også tror hans ord.

Afdøde pastor Kjeld Tvermøes Jensen skrev et sted således:

„Der er noget mærkeligt i, at Gud har bundet „livet“ til det, vi hører. Til ord. Johannes Døberens i fængslet og vi med ham vil så gerne se noget ske. Noget overvældende. Noget, som

kan tage magten fra os, så vi svarer: Ja, nu forstår jeg!“

Men der er altså noget, som kun kan udtrykkes i ord, fordi alene ord kan indeholde uforlignelige modsætninger. Sådan var det med ham, der i egentlig forstand er ORDET.

Højhed - ringhed, herlighed - elendighed, magt - afmagt er i ham. Vi ser ringheden, elendigheden og afmagten. Men vi hører det modsatte. Og får så hans: Salig den, som ikke forarges på mig! i tilgift.

Forargelsens mulighed ligger lige for vor dør

Gymnastiklærerinde

Da vi nu ikke længere har fru Lindskov, mangler vi én til at lede gymnastik og boldspil til sommer. Mon der findes en ung pige med delingsføreruddannelse, som kan og vil påtage sig disse opgaver? Da det kun er 6 ugentlige timer, skulle vedkommende helst være elev eller husassistent samtidig med, at hun er gymnastiklærerinde. Vi vil meget gerne høre fra eventuelt interesserede.

For sidste gang kommer bladet til dig

hvis du hører til dem, der har modtaget påmindelser om at betale kontingent og alligevel ikke har gjort det. Men vi vil meget, meget gerne beholde dig som medlem af vor elevforening, og derfor beder vi dig betale din gamle gæld, inden betalingen for 1961 forfalder om en månedstid.

i det, vi ser. Troens mulighed lægger Gud hen til os, når han siger: „Hør, og jeres sjæl skal leve“. Holder vi os til det, vi ser - både i evangelierne og i kirken i dag - så er der ingen vej udenom forargelsen.

Men holder vi fast på det, vi hører: Denne Jesus - i dette ord, i denne kirke - forkynder glædesbud for fattige, så er vi anbragt på troens

plads. Der gives kun een mening, at vi på ordet fra Gud svarer med bekendelsen:

„O, Jesus Krist, Guds søn, Guds lam,
som vil os himmerig give,
du tog vor skyld og bar vor skam,
vor sjæl at holde i live;
for os du døde og opstod
du købte os med dit dyre blod,
vor salighed est du alene!“

P. Roesgaard.

Brev fra missionær Bitsch

Det er nok muligt, at 14 dage kan være længe til jul for børnene; men for os voksne er 1½ måned en kort tid. Hvis vi ikke allerede nu skynder os, når vi nemlig ikke at få vore julebreve afsted til tiden. Men nu vil vi altså prøve som sædvanligt at give et lille rids af året, der er gået.

For vor lille lutherske Arcot-kirke blev året skelsættende, idet kirkens nye forfatning, der giver kirken fuld selvstændighed i forhold til missionen, trådte i kraft. Vi fik valgt et nyt kirkeråd, og hvor før tre missionærer havde siddet med ledelsen af arbejdet, fik vi nu tre indere: en indisk præst som formand, en indisk læge som administrerende sekretær, og vor dygtige, yngre medhjælper her på kontoret som kirkens hovedkasserer. - Det var ganske vist et allemandstags at nå så vidt. Der var adskillige indere, hvem det var svært at overbevise om, at missionærene oprigtigt ønskede en sådan nyordning. I de forgangne år tog man det jo som en selvfølge, at missionærene skulle sidde i toppen. Men det gik så godt, at der f. eks. ved valget af formand ikke blev afgivet en eneste stemme på en missionær. Nu er der næppe nogen, der ønsker de gamle dage tilbage, og vi missionærer må være meget taknemmelige for, at vi ikke kom til at stå i vejen for udviklingens naturlige gang, samt at vi havde veluddannede og pålidelige folk til at sætte til arbejdet. Vi kan jo ikke undgå at tænke på, hvad vi

i disse dage læser i aviserne om udviklingen i Congo.

De nye tider kommer ganske vist til at betegne afslutningen af det første kapitel af missionsarbejdets historie. Man har også her i Indien i år mindet 50-året for dannelsen af Internationalt Missionsråd ved det historiske møde i Edinburgh, hvor mottoet „verdens evangelisation i dette slægtled“ blev ført kraftigt frem. Dengang kunne vel selv de mest begejstrede ikke ane, hvor sandt dette motto skulle blive. Der var ganske vist her og der en enkelt mand, der var mere fremsynet end andre. En engelsk Kina-missionær, R. Allen, skrev i årene under den første verdenskrig et par betydelige bøger om missionsarbejdets principper og betingelser; men det gik ham, som det er gået Søren Kierkegaard fra vort eget fædreland, at han blev først forstået efter sin død. Det var den Sydindiske Kirkes nuværende biskop i Madras, der i 1953 ved et møde for det kristne fællesråd for Tamullandet fik rettet bl. a. min opmærksomhed hen på Allen's fremstilling af forholdet mellem mission og kirke.

I sin tid troede jeg, at vi burde se en kirke på mindst 25 pct. af landets befolkning, før der kunne være tale om at „nedlægge“ missionsarbejdet. Men nu kan jeg indse, at denne opfattelse indeholder hele to misvisende betragtninger. Der er i Indien i dag mellem 2 og 3 pct. kristne, og tænker vi f. eks. på den gammelte-

stamentlige beretning om, hvordan dommeren Gideon fik antallet af sine våbenføre mænd decimeret, før han fik lov at kæmpe mod amalekitterne, så er vi jo allerede langt bedre stillet i indien. På den anden side kan der i egentlig forstand aldrig blive tale om at „nedlægge“, for det kristne fællesskab, der først er bygget op mellem kirker i Øst og Vest, skal ikke bagefter sygne hen. Hvis det er skæbnesvangert, at en politisk topkonference bryder sammen, er det langt alvorligere, hvis kristent fællesskab, som vi bekender i den 3. trosartikel, går i stykker. Men de nye krav, der stilles til vore kirker i Vesten, kan meget vel bringe os ind i en krisesituation. Vi fandt i Danmark under vor sidste orlov en spød, vågnende forståelse for, at en kirke som sådan kan kun leve et virkeligt liv, hvis den er missionerende. Mærkeligt nok var der her og der nogle af missionens bedste venner, der ikke ønskede at tage den udfordring op, som ligger i dette synspunkt. Men for at magte den nye tids opgaver må vi have en missionsvækkelse, der skaber så stort et nybrud, som da den gamle missionsbevægelse i sin tid begyndte.

Selv er vi personligt sådan stillet, at vi i de kommende år må prøve at finde nye opgaver. Pastor Christadoss for vor menighed her i byen er lige kommet tilbage fra sin studierejse til USA og sit besøg i Danmark, og han har nu overtaget sit embede igen, det, jeg vikarierede i. Jeg skal i de kommende måneder arbejde med forskellige bibelkursus, og jeg håber at finde det nyttigt og at få glæde af det. Men ellers er det vel lettest at se den negative side, hvad vi missionærer i dag ikke skal gøre. Ved en samtale i sommer med den Sydindiske Kirkes biskop i Coimbatore, nær Kotagiri-bjergene, spurgte han mig flere gange indtrængende: „Kan De sige mig, hvad vi skal sætte de nye missionærer til, så de ikke straks skal føle sig skuffede eller overflødige, når de er kommet ud?“ Jeg var nok ikke i stand til at give ham megen hjælp, for jeg prøvede at nævne for ham, hvad jeg gerne selv ville arbejde med, og dertil svarede han blot: „Ja, for ældre folk som Dem

*Fra Olufs dåb på Kotagiri den 2. oktober 1960.
Børnene er: Oluf, Margit, Henny, Ulla, Leif, Rita og Jytte.*

er det ikke så svært; men hvad skal vi gøre for de nye?“

I national henseende gøres der i disse år enorme anstrengelser for at udvikle landets ydeevne. Et nyt hydro-elektrisk projekt i Kundah i Nilgirisbjergene har fordoblet produktionen af strøm i Madras-staten, og når Neyvelibrunkuls-kraftstationen kommer til om få år, vil elektricitetsmængden være mere end 3-doblet. Madras' havn får i disse år en stor udvidelse. En mængde nye industrier er kommet op, og andre er under udvikling. Der gøres også energiske forsøg på at ophjælpe landbruget. Jeg har lige set i en rapport af en amerikansk landbrugsekspert i Bangalore, at i de landsbyer, hvor han har foretaget prøver, har man fra gammel tid troet, at risen skulle have indtil 5 gange mere vand på marken, end den har bedst af at få. Med den mangel på vand til markvanding, som Indien lider af, må det jo være en værdifuld opdagelse. Men de nye fremskridt betyder tillige en kamp mod gammel, indgroet levevis, og den må ikke undervurderes. Politiske kriser i de forskellige lokale stater gør heller ikke fremskridtet lettere. Men vi er jo heller ikke i de vestlige lande ukendte med den slags fænomener.

Hvad vor egen familie angår, så fik vi den 19. september en velskabt dreng, Oluf. Han

blev født på hospitalet hos dr. Lydia Herlufsen i Kotagiri, ligesom i sin tid Jytte. Jeg havde gemt den sidste del af min sommerferie, så jeg kunne tage op og være hos de andre børn imens. Oluf blev døbt i den danske kirkesal ved vore sommerhuse, inden vi rejste til Madras, sådan at de store børn også kunne være med. Henny går nu i 1. mellem og er snart lige så høj som sin mor. Leif går i 5. klasse og Ulla i 2. De er alle tre gode brevskrivere, og vi hører fra dem hver uge. Jytte er storesøster herhjemme, og Margit er meget ivrig efter at understrege, at hun er storesøster til Rita. Rita er meget fremmelig af sin alder. - Hun spiser selv ved bordet og kan sige mange sætninger. Hun kunne også straks sige Oluf, selv om hun ved første forsøg satte et ekstra f til: Oluf-f. Børnene har også fået en hund, og vi havde ikke fået løst hundetegn til den, da den var kommet fra Kotagiri, og netop i de dage var politiet ude at fange løsgående hunde, så Jytte var meget på vagt for at holde sin hund inden-dørs. Hun havde ude ved lågen set politiet køre afsted med et helt læs hunde, hvis fremtid åbenbart var meget usikker, og det havde gjort et dybt indtryk på hende.

Vi havde sidste år ved juletid et meget nyttigt og godt besøg af generalsekretær Erik W. Nielsen. Vi venter nu i januar at få generalsekretær Erik Petersens besøg. Det er vort indtryk, at den slags besøg i vore dage kommer til at virke som hele missionsrejser, og at en sådan „missionær“, der rejser igen, på visse felter kan komme til at udrette noget af det, som vi, der ikke lader os flytte, af den grund ikke formår. Iøvrigt har vi som sædvanligt mange gæster, og i år har vi for første gang haft besøg af danske, der er kommet på et lille besøg til Indien for så kort en tid som 3 uger. Det er næsten for kort et tidsrum til at modtage alle de nye indtryk i; men det bliver nok mere og mere almindeligt også med sådanne rejser.

Det plejer at være Ingers opgave at sidde og skrive personlige hilsener på vore julebreve, og Inger havde også beredt sig på det i år. Men nu har hun lige måttet gå til sengs med en kraftig

influenza, så derfor kommer vore breve til at savne dette personlige præg i år. Vi har megen influenza her i byen for tiden, og jeg har selv lige ligget i 8 dage og brugt endnu en uge til rigtig at komme til kræfter igen i. Men vi vil gerne hermed sige tak for brevene, som vi har modtaget i årets løb, og som har glædet os meget, og jeg håber, at når dette brev når frem, så har vi forlængst al influenza i familien langt bag os.

Hermed vore bedste hilsener med ønsket om en glædelig jul og et godt nytår fra hele familien.

*Oluf, Rita, Margit, Jytte, Ulla, Leif, Henny,
Inger og Daniel Bitsch.*

Hilsen fra Sydafrika

Først mange tak for alle de dejlige stunder, vi havde sammen. Tak for alt, hvad I lærte mig, Jakob sjællænder 53-54. Tak for, at I lærte mig, hvad der virkelig betyder noget her i livet. Ja, jeg håber ikke, at I har glemt det.

Da jeg kom til Nr. Nissum, troede jeg, at det, der betød noget, var at finde en sød pige, tjene nok til rigtigt at kunne more sig for, ja, rigtigt at kunne hævde sig på gadehjørnet og i balsalen, drikke en hel del øl og sige store ord. Men vi fik jo at vide, at den slags er værdiløst, og man behøver ikke at lære det; for det ligger i vor natur, og der er en, som gerne vil lære os det, hvis vi giver ham lov. Nej, det, det gælder om, er, at vi vil sige ja til Jesus Kristus; for så vil han hjælpe os uden om alt ondt. Vi må tro på ham, som døde for os, for at vi skulle have et evigt liv i ham.

Men Kristus kan jeg ikke tro på, indvender du måske. - Tror du, at en mand ville dø for en sag, som ikke var rigtig? Tror du, at mennesker ville tro på ham i 2000 år, hvis der ikke var noget ved ham, som betød noget for os? Og videre tror du, at tusinder af mennesker ville dø i stedet for at fornægte ham, hvis ikke det, som han sagde, var rigtigt? Men du er måske meget klogere end dem, der tror, og hvis du skulle tage fejl, så er han villig til at tilgive en

synder - livet er langt, så jeg kan nok nå at få tilgivelse, sådan slutter nogle mennesker. Ja, er det det? Hvem ved, når den sidste time kommer! Jesus vil tilgive dig, selv om du har begået en meget stor synd, men er du så fejt, at du ikke vil tage hans hånd, når han rækker dig den? Du vil vente, siger du, til du har moret dig så længe, at du er nødt til at bede om forladelse. Kristus vil tilgive, når du beder ham derom, men, kære Nissumkammerater, lad ham få jer ved hånden, så vil han lede jer ad den rette vej gennem livet til glæde for jer selv og andre.

Jakob Kristensen,
New Scotland Dev.,
Lothaird Wia Ernelo, Syd Africa.

Hilsen fra Sverige

På Skt. Sigfrids folkehøjskole sad vi nogle stykker en efterårsdag og talte sammen. Da kom en med forslaget, at vi skulle rejse til Island for at tage på højskole. Det var vi enige om. Men hvordan det nu gik til - vi kom ikke af sted. Tanken at tage på højskole i et nordisk naboland var dog vågnet i mig. Jeg skrev til Foreningen Norden og fik adresser på højskoler, og jeg fik også oplysning om mulighed for at få stipendium. Senere skrev jeg efter program fra nogle danske højskoler og bestemte mig for Nr. Nissum, derefter sendte jeg så anmeldelse om deltagelse i sommerkursus og fik snart besked, at jeg kunne deltage.

Siden kom den store dag, hvor jeg rejste udenlands; der havde været en del ekstra inden med at skaffe billetter, danske penge og en del andet. Hjemmefra tog jeg af sted den anden maj, standsede nogle timer hos min søster i byen for at bestille noget mere og fortsatte rejsen om natten. Midt om natten var der togskifte i Alveseta, og der måtte jeg vente i halvanden time. Så gik det med sovevogn til København. Det var første gang, jeg rejste med sovevogn, så det blev en anelse uroligt med at få søvn, når man lå og hørte hjulenes dundren mod jernbaneskinneerne. Det gik mere roligt med færgen over Øresund. Derefter fortsatte

smældene mod skinnerne atter. Men da var jeg på dansk grund! Et blik gennem vinduet gav et dejligt forårsbillede - mindende om Skåne. En konduktør kom og vækkede os klokken 6,30, da vi snart var i København. Så kom jeg da til storbyen København, hvor togtider råbtes ud på forskellige sprog. Jeg kom gennem spærringen uden større vanskeligheder, tog en tur på de luftige gader, gik så tilbage til banegården og satte mig for at vente, til mit tog skulle afgå. Derpå begyndte min rejse gennem Danmark til Nr. Nissum. I toget snakkede folk dansk rundt om, og jeg opfattede ikke noget. Det blev en heldags rejse, toget ankom til Struer kl. 17, og mens jeg ventede på rutebilen, gik jeg en tur rundt i byen. Overalt så man kun røde teglstenshuse. Endelig kom jeg til at køre med det sidste befordringsmiddel, rutebilen, for at nå frem. Den kørte et godt stykke langs Limfjorden. Jeg var lidt spændt på, hvordan der var, når vi kom frem. Med rutebilen var nogle, som jeg gættede på skulle til højskolen. Nå, vi blev imidlertid modtaget af lærerne og budt velkomne til skolen.

Ja, så begyndte livet på skolen med lidt af hvert. Det gik ret godt at forstå en del af lektionerne, men det var umuligt, når pigerne snakkede sammen. Det sværeste var at snakke selv. Det gjorde jo ikke så meget, om de ikke forstod svensk, men det værste var, når man forsøgte at snakke dansk, og de så ikke forstod det.

Jeg opdagede snart, at der var gode lærere på skolen. At skolen hørte til Indre Mission, vidste jeg, men jeg vidste ikke, hvor meget kristen den var for det, så jeg blev glad for, at den virkelig var det, og det er meget, jeg har fået gennem bibeltimer og aftenandagter. Efterhånden som jeg begyndte at forstå sproget, begyndte jeg også at sætte pris på de små møder onsdags aftnerne.

Jeg er glad for, at jeg fik så meget at se af Danmark, som jeg gjorde gennem udflugter og i ferien. Det er en sommer, jeg sikkert kommer til at huske. Det var en stor oplevelse for mig; den store udflugt med alle mindesmærkerne,

fædrelandskærligheden, som vi svenskere ikke synes at have så meget af, men vi har jo heller ikke oplevet det samme som Danmark.

Jeg vil gerne slutte med at takke alle for denne sommer, og må Gud hjælpe os alle til at huske vort: Bed og arbejde. For øvrigt får vi tage fremtiden, som vor forfatterinde siger:

Blot en dag - et øjeblik ad gangen:
O, hvad trøst, hvad end der kommer på!
Skulle angest her mig tage fangen?
I min faders hånd jo alt mon stå.
Han, som har for mig et faderhjerte.
O, han giver jo for hver en dag
huldt dens lille del af fryd og smerte,
såvel møje som behag.

Elin Carlsson,
Trosnäs, Persnäs, Sverige.

☆ *Hjemme fra skolen*

Vor julefest i år var meget enkel og meget smuk. Foruden det traditionelle opførtes et adventsspil, hvor vi fulgte rækken af Guds forjættelser indtil deres opfyldelse. Spillet var belærende, og det tilskyndede til tro og tak. Jo, Møller P. og de medvirkende elever holdt en god juletale for os.

Juleferien var forholdsvis rolig her. Alle eleverne var hjemme i 14 dage, og alle pigerne havde deres vinterferie, så på skolen var vi kun 3 familiemedlemmer og en karl, Henning 59-60 i julen og Tang 53-54 i nytår. „Moster Ruth“ var her de dage, banken var lukket, og der var også enkelte gæster. Nytårsaften havde vi det hyggeligt sammen med lærerne og deres familier. Først spiste vi nytårstorsk, (børnene fik røde pølser i stedet for torsk), så fik Møller P., Aagaard, Kjeldsen og jeg et spil bob, der mærkeligt nok endte til fordel for Møller P. og mig. Vi tilbød naturligvis Aagaard og Kjeldsen revanche, men min beskedenhed hindrer mig i at fortælle, hvorledes det spil endte. Efter disse anstrengelser med torsk og bob nød vi hvile og frihed i stuerne sammen med ægtefæller og børn indtil kaffetid. Efter kaffen sang vi og holdt andagt, og så var det omtrent midnat. Da vi havde lyttet lidt til den skønne radioudsendelse, gik vi ud og sendte et par raketter op;

lidt skyderi fik vi også, og så sagde vi godnat! Godt nytår med tak for det gamle!

Forlængst er vi begyndt igen med vort skolearbejde, og da vi blandt højskoleeleverne har så mange, der ikke ønsker landbrugsundervisning, har vi fået vort timetal forøget lidt, og vi har derfor antaget en lærer mere fra 15. januar til 1. april. Den nye mand er seminarieelev her i Nr. Nissum og går i 3. klasse, og på grund af lærermangelen skal denne klasse ud som vikarer. Det var godt, at vor skole kunne få en af disse, og det er hyggeligt, at manden, vi får, er vor tidligere højskoleelev Gunnar Langborg Hansen fra 56-57. Vi håber og tror, at han må føle sig hjemme her og gøre god fyldest, og det er os en fornøjelse at byde ham hjertelig velkommen på hans gamle skole.

Vi har haft besøg af sekretær Jens Nielsen fra Santalmissionen, og han gav os både foredrag og film. Nogle flinke FDF-folk kommer her en ugentlig aften i 4 uger og giver instruktion i dette udmærkede arbejde. I øvrigt slider hver lærer med sit, og eleverne er flinke, så det er en fornøjelse at komme ind til dem.

„Det lumske øje“, elevernes ugeblad, bemærker dog til tider et og andet mindre fordelagtigt ved nogle af eleverne, og det hænder desværre også, at det bemærker et og andet ved lærerstaben. - Men dette er dog naturligvis meget sjældent. Måske vil det interessere vore læsere at se et uddrag af en elevs regnskabsbog?

Et brev til mor	0,30 kr.
Chokolade	4,00 kr.
En blyant	0,20 kr.
En slikkepind	3,00 kr.
Gave i kirken	0,25 kr.

Ifølge „Det lumske øje“ har vedkommende elev forstået at forsøde sin tilværelse og ikke at bruge for meget til gaver og skolemateriel, men det er en god ting at erindre, at bladet muligvis har været genstand for et optisk bedrag!

Nå, det kan nu være godt med sådan en avis. Hvor vi skal gå så mange, er der mange viljer, og de kan let tørne sammen, så der bliver lidt surhed, og så er det så dejligt befriende at le rigtig hjerteligt sammen.

Ja, vi lever „et jævnt og virksomt, muntert liv“ på skolen. Vi ønsker vore elever alt godt og især det allerbedste. Måtte det passe på dem, hvad Grundtvig videre skriver i verset:

„Med øjet, som det skabtes, himmelvendt,
lysvågent for alt skønt og stort herneliden,
men med de dybe længsler vel bekendt,
kun fyldestgjort af glans fra evigheden.“

Højskolen tegner pænt til sommer, rimeligvis har vi snart fuldt hus, men vi har dog nogle ledige pladser endnu. Stor tak til alle, der taler pænt om vor skole til venner og veninder. Ja, også til venner, for der skal også tænkes på højskolen til næste vinter.

Efterskolen er besat for sommeren 61 og for vinteren 61-62, og sommeren 62 er langt fremme.

Så har jeg fortalt lidt fra skolen, og da jeg ved, at mange af de tidligere elever læser dette stykke, skal I lige have en formaning: Betænk, om du tror på Gud og lever ret.

Hest eller

traktor og 2 søer

Da vi ikke synes, vi kan udbygge højskolens landbrugsbygninger, før vi har noget mere jord, og da det hidtil ikke har kunnet lade sig gøre at købe jord, må vi jo bruge de bygninger, vi har, selv om de er for små og noget upraktiske. Pladsmanglen er skyld i, at vi ikke har haft noget egentlig sohold, men har købt næsten alle vore grise.

Af forskellige grunde solgte vi i sommer vor hest og fik en traktor, en brugt Ferguson, og jeg havde så håbet, at vi kunne skaffe plads til 3 søer, og at vi så nogenlunde kunne få et hold grise hveranden måned. Imidlertid er det praktisk ugørligt at have plads til 2 søer med grise samtidig, og vi har derfor kun anskaffet os 2 søer ialt.

Nu er det så spændende at se, om vor økonomi bliver bedre end før, og det er underholdende og nyttigt at regne ud på det, selv om

vore regnestykker måske ikke helt vil komme til at stemme med virkeligheden.

Vor hest vejede godt 600 kg og har sikkert brugt 5,5 f. e. daglig til vedligeholdelse, hvilket giver ca. 2000 f. e. Da den har fået meget af føden ved om sommeren at æde det græs, som kørerne levnedede, så kan disse f. e. nok sættes så lavt som til 25 øre. Løst regnet har hesten uden til sit arbejde fået 600 f. e. Der bliver da følgende foderudgifter til hesten, når de 600 f. e. antages at være korn og soyaskrå.

2000 f. e. à 25 øre = 500 kr.

600 f. e. à 50 øre = 300 kr.

Ialt 800 kr.

Hvad koster det så at have de 2 søer? For nemheds skyld tager vi én so i et halvt år, den tid må normalt bruges til hvert hold grise, og så er det bare at gange med fire. Regner vi med 102 dage til løbning og de første 3 måneders drægtighed, og at der i den tid skal fodres svagt, vil soen bruge:

102 dage à 2,5 f. e. = 255 f. e.

21 dage à 4,0 f. e. = 84 f. e.

60 dage à 6,0 f. e. = 360 f. e.

De 21 dage er den sidste del af drægtighedstiden, og de 60 dage er diegivningstiden. Soen bruger ialt ca. 700 f. e. i de 183 dage. Der er regnet med 10 grise, og disse vil dels hos soen og dels senere antagelig hver bruge ca. 40 f. e., ialt ca. 400. Når disse sammenlægges med soens de 700, kommer vi op på 1100 f. e. til soen og 10 grise på ca. 25 kg. Foderet kan antages at koste:

250 f. e. i grovfoder à 30 øre = 75 kr.

850 f. e. i kraftfoder à 50 øre = 425 kr.

Ialt 500 kr.

Mon det nu ikke kan gå an, at vi fastholder en foderudgift på ca. 500 kr. og sætter grisekuldets værdi til ca. 1000 kr., hvorefter der skulle blive „et slags overskud“ på 500 kr. Ganger vi så med 4, får vi en indtægt af de 2 søer på 2000 kr., og vi sparer hestefoder for ca. 800 kr.

Vi skulle nu have forbedret vore indtægter

med 2800 kr., og mon ikke det skulle forslå til alle traktorudgifter på en lille ejendom, og mon der ikke også bliver overskud. Tør vi anslå det til en eller to plovmand?

Nu må vi se, hvor pænt vi kan behandle traktoren.

Nogle vil kunne indvende mangt og meget mod de anførte tal. Men husleje mener jeg, vi kan se bort fra, og ekstraarbejde m. m. ved søerne vil sikkert fuldt ud opvejes af tidsbesparelser ved markarbejdet, selv om der vil gå nogen tid til græsmarkens afpudsning.

Mine tal og udregninger støtter sig i høj grad til Borups og Christensens bog om svinet.

HØJSKOLEPOST

Vore møder.

- 26/1. Herrup, aftenhøjskole. M. P.
- 2/2. Snebjerg. A. Kr.
- 5/2. Nyborg Strand, Unge hjem. M. P.
- 8/2. Mejrup. Kjeldsen.
- 13/2. Simested. A. Kr.
- 13/2. Struer. M. P.
- 14/2. Gudum. Kjeldsen.
- 18/2. Ramme. A. Kr.
- 19/2. Mogenstrup, vinterlejr. M. P.
- 20/2. Fur, Unge hjem. M. P.
- 22/2. Remmerhus. A. Kr.

Østvendssyssel højskolekreds.

Sammenkomst i Hjallerup missionshus lørdag den 11. februar kl. 20. Taler: Lærer H. C. Pedersen Horne højskole. Emne: „Ordnes hemmeligheder og liv“. — Kom selv og tag en kammerat med.

P. u. v. *Tage Sanden.*

Tak for julehilsener,

tak for gode ønsker for det nye år. Hvor var det pænt af jer, at I ville glæde os. I skal lige se en hilsen fra Californien.

„Glædelig jul og velsignet nytår 1961 ønskes De og alle på min gamle skole. „Mindet lader som ingenting, er dog et lønligt kildespring“.

Jensine Ørts Peters, elev fra 1899“.

Og hermed ønskes alle vore venner nær og fjern et glædeligt nytår med lys og glæde fra Gud.

Staben.

Samlede i Timring (pr. Ørnhøj) søndag d. 15. januar vil vi gerne sende en hjertelig hilsen til staben, samt alle elevbladets læsere.

Krista Abildtrup (60), Ella Clausen (60), Marta Abildtrup (60), Ingrid Dyrholm (60), Bodil Jensen (60), Anne Lise Jensen (60), Sally Clausen (58), Frida Jensen (58), Gerda Jensen (54).

Adresseforandringer

Vinterskolen:

- 59-60 Ejler Fruergaard Eilersen, Vindum, Tange. — Gårdejer Ejler Fruergaard Eilersen, Vels, Ørum Sdrl.
- 57-58 Johannes Nyrup, Kokholm, Nørrehede-ruten, Viborg — samme, „Papsøgård“, Thorning, Kjellerup.
- 57-58 Niels Chr. Rasmussen, adr. Johannes Rasmussen, Foersom, Tarm — samme, Skovgården, Dejbjerg.
- 53-54 Henning Rolighed, Tæstrup, Ålestrup — samme, „Bakkegården“ Grønnerup, Farsø.
- 52-53 Mogens Jeppesen, adr. Chr. Knudsen, Oplev Hedegård, Støvring — samme, „Kildebo“, Ans by.
- 52-53 Jens Chr. Jensen, Timring, Vildbjerg — samme, „Lille Kvinvad“, Sinding, Herning.
- 52-53 Peder Beck Kristiansen, adr. gdr. Jens Medum, Lyne, Ølgod — samme, Skovallé, Langå.
- 51-52 Gustav Nielsen, Nitriskær, Agerskov — samme, Galsted mark, Bevtoft.
- 51-52 Knud Underbjerg, Tørring, Lemvig — samme, Aarhusvej 2, Rødkjærsbro.
- 50-51 Oluf Østergaard, Kjeldgård Elso, Nykøbing M. — samme, „Nr. Brorstrup“, Ølstrup, Lervang.
- 50-51 Poul Børge Jensen, Lergrav, Niverød, Nivå — samme, Tulstruplund, Fredensborg.
- 49-50 Conrad Harbøl, Industrihotellet, Vasen 11, Lemvig — samme, Vardevej 66, Skjern.
- 46-47 Knud Krogh, Brøndumsgade 32, Skive — samme, Østergade 10, 2. sal, Struer.
- 46-47 Aksel Holm Hansen, kolonien Filadelfia, Dianalund — samme, Hornbæk Kurbad, Hornbæk.
- 42-43 Lærer Børge Tønning, As Hovedskole, Juelsminde — samme, Gauerslund, Børkop.

Udgivet af

Nr. Nissum højskoles elev- og vernetøring.
Redigeret af forstander A. Kristensen.

CHRISTENSENS BOGTRYKKERI STRUER 10171

5
FREDERIKSBERG ALLE 22
STATENS FOTODIESTUDIENS
HR J KRISTENSEN